

Arrest

nr. 240 571 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en mevrouw B.B., van Belgische nationaliteit, leggen op 15 mei 2019 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 2 september 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister op 11 februari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.09.2019 werd ingediend door:

*Naam: [G.]
Voorna(a)m(en): [B.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ”

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest FOD Sociale Zekerheid dd. 19.08.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode van 01.01.2019 tot 31.08.2019 recht heeft op een Inkomensvervangende Tegemoetkoming (IVT)*
- Lijst rekeninguittreksels voor de periode 4.01.2019 tot 7.08.2019 met als mededeling 'onderhoudsgeld zoon'*
- Attest Vlaamse Overheid afdeling Financiële Instrumenten dd. 1.02.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een maandelijks huurpremie vanaf 1.02.2019*

Echter, een Inkomensvervangende Tegemoetkoming valt onder een financiële maatschappelijke dienstverlening en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (arrest nummer245.187 van 16 juli 2019). Ook het 'onderhoudsgeld zoon' kan niet aanvaard worden. De voorgelegde huurpremie wordt ook niet in aanmerking genomen aangezien dit ook valt onder financiële maatschappelijke dienstverlening.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van, onder meer, artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Hij stelt hierbij als volgt:

“Verzoeker wil benadrukken dat verweerder geen rekening hield met de vaststelling dat de wet van 4 mei 2016 (B.S. dd. 27-06-2016) echter art. 40ter Verblijfwet wijzigde door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde ondertussen in haar arrest dd. 15 mei 2017 nr. 186.791 dat er dus geen grondslag meer is in de Verblijfwet om de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg. De Raad van State treedt dit standpunt bij. (RvS 6 februari 2018, nr. 12.702 (c)

Dat derhalve verweerder gehouden is de inkomensvervangende tegemoetkoming, welke verzoekers referentiepersoon maandelijks ontvangt, mee in aanmerking te nemen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.”

2.2. In de situatie van verzoeker waarin de gezinshereniging wordt gevraagd als wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan van wie niet blijkt dat deze reeds gebruik maakte van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie, voorziet artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet onder meer als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

2.3. Als bewijs van het voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste heeft verzoeker bij zijn aanvraag onder meer een attest voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon recht heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap (verder: IVT).

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Echter, een Inkomensvervangende Tegemoetkoming valt onder een financiële maatschappelijke dienstverlening en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (arrest nummer 245.187 van 16 juli 2019).”

2.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat geen rekening mag worden gehouden met de IVT. Hij is derhalve van oordeel dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste wel rekening moet worden gehouden met de IVT. Ter ondersteuning hiervan verwijst hij naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State.

2.5. Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon *“geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*.

Op zich kan uit deze bepaling niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IVT al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

2.6. Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden *“de middelen verkregen uit*

aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden *“de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Er wordt sinds de wijziging door de wet van 4 mei 2016 dus niet meer verwezen naar de *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

Uit de parlementaire stukken blijkt niet specifiek waarom het begrip *“aanvullende bijstandsstelsels”* werd weggelaten noch welke de precieze inhoud is van het begrip *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*. Wel beoogde het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid *“de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat („dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en ook *“de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

Bijgevolg kan voor de vraag of de IVT al dan niet onder de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde uit te sluiten bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de categorie *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, nog steeds worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011.

2.7. De hoofdindieners van de amendementen nrs. 162 en 169 die hebben geleid tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011, heeft betreffende het bewijs van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon verklaard dat gehandicapte personen *“om humanitaire redenen”* buiten beschouwing worden gelaten (*Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53-43/018, 10*). Verder heeft de hoofdindieners van deze amendementen verklaard dat *“bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten”* (*Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53-443/018, 189*). Tot slot heeft de hoofdindieners van die amendementen tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, verklaard dat, wat de voldoende bestaansmiddelen betreft, *“bijstand voor gehandicapten [...] wel in aanmerking [komt]”* (*Parl.Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65; cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962*).

2.8. Bovendien heeft de Belgische Staat voor het Grondwettelijk Hof in een zaak waarin de bepalingen betreffende gezinshereniging uit de wet van 8 juli 2011 werden aangevochten zelf uitdrukkelijk verklaard dat *“de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking [worden] genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger”* (*GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 17; cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962*).

2.9. Uit het voorgaande blijkt derhalve dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de IVT uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon.

2.10. Door de IVT uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon, schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962; RvS 27 juni 2019, nr. 244.989; RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

2.11. Het eerste middel is, in de besproken mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel geen bespreking meer behoeven.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS